

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 66/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť K. K., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Kovár a partneri, s. r. o., Vajnorská 8/A, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na ochranu pred nútenými prácami a nútenými službami podľa čl. 18 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 2 K 2/2012-194 zo 14. mája 2013 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 CoKR 6/2013 z 26. júla 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2013 doručená sťažnosť K. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na ochranu pred nútenými prácami a nútenými službami podľa čl. 18 ods. 1 ústavy uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 K 2/2012-194 zo 14. mája 2013 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 CoKR 6/2013 z 26. júla 2013, ktorou žiadal vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa K. K. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na ochranu pred nútenými prácami a nútenými službami podľa čl. 18 ods. 1 Ústavy SR, a základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 2 K/2/2012-194 zo dňa 14. 05. 2013 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 CoKR/6/2013 zo dňa 26. 07. 2013 porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 2 K/2/2012-194 zo dňa 14. 05. 2013 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 CoKR/6/2013 zo dňa 26. 07. 2013 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I ako prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi K. K. náhradu trov právneho zastúpenia v sume... k rukám jeho právneho zástupcu (trovy konania budú vyčíslené v samostatnom podaní).“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a k nej pripojených listín, sťažovateľ bol uznesením okresného súdu sp. zn. 2 K 2/2012 zo 16. marca 2012 ustanovený do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu Ing. I. V. (ďalej len „dlžník“ alebo „úpadca“), ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. marca 2012 (rovnakým uznesením bol na majetok dlžníka vyhlásený konkurz).

Sťažovateľ pri výkone funkcie správcu zistil, že úpadca ako darca uzatvoril so svojou sestrou MUDr. E. K. (ďalej len „sestra dlžníka“ alebo „sestra úpadcu“ alebo „žalovaná“) ako obdarovanou 7. mája 2009 darovaciu zmluvu a 29. decembra 2009 dodatok č. 1 k nej (ďalej len „darovacia zmluva“), ktorej predmetom bol spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/2 k nehnuteľnosti zapísanej na LV..., a to bytu... bytového domu..., spoluvlastníckemu podielu na spoločných častiach, zariadeniach domu a na pozemku... zast. pl. a nádvoría o výmere 231 m² vo veľkosti 6002/43080 a spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/2 k celku nehnuteľnosti zapísanej na LV..., a to garáž... (ďalej len „nehnuteľností“). Sestra úpadcu, ktorá sa tým stala výlučným vlastníkom nehnuteľností (už v čase uzatvorenia darovacej zmluvy bola podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností vo veľkosti 1/2 z titulu dedenia), nehnuteľnosti následne previedla ako predávajúca kúpnu zmluvou z 25. februára 2011 uzatvorenou s Mgr. P. N. ako kupujúcim za kúpnu cenu 29 000 € do výlučného vlastníctva kupujúceho.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ darovaciu zmluvu považoval za právny úkon bez primeraného protiplnenia podľa § 58 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), ako i právny úkon ukracujúci podľa § 60 zákona o konkurze a reštrukturalizácii veriteľov, podal okresnému súdu 2. augusta 2012 proti sestre úpadcu žalobu, ktorou sa domáhal určenia právnej neúčinnosti tohto úkonu voči veriteľom úpadcu a uloženia povinnosti žalovanej poskytnúť do konkurznej podstaty úpadcu peňažnú náhradu 14 500 € (konanie bolo vedené pod sp. zn. 6 Cbi 16/2012). V žalobe okrem iného uviedol, že dlžník uzatvoril darovaciu zmluvu napriek tomu, že v exekučnej veci vedenej proti nemu na základe návrhu oprávneného A. G. súdnym exekútorom JUDr. Miroslavom Šupom pod sp. zn. EX 1316/2009 bolo dlžníkovi zakázané nakladať s jeho majetkom podliehajúcim exekúcii. Poukázal aj na to, že dlžníkov veriteľ A. G. ešte 23. júna 2010 podal proti sestre dlžníka na Okresnom súde Komárno (sp. zn. 13 C 212/2010) odporovaciu žalobu o neúčinnosť darovacej zmluvy, ktorú 11. februára 2011 vzal späť po tom, čo sestra dlžníka v rovnaký deň uzatvorila s ním dohodu o prevzatí dlhu svojho brata a zaplatila jeho časť vo výške 18 696,54 €. Tým bol tento veriteľ neprimerane zvýhodnený oproti iným úpadcovým veriteľom, ktorých v tom čase mal.

Sestra úpadcu uhradila na účet konkurznej podstaty 6. septembra 2012 sumu 14 500 € s popisom „*dlh E. K.*“. Na výzvu okresného súdu vo veci sp. zn. 6 Cbi 16/2012, aby sa vyjadrila k žalobe, v podaní z 11. septembra 2012 uviedla, že navrhuje žalobu zamietnuť, pretože uhradila na účet úpadcu 14 500 € a poukázala na to, že v exekučnom konaní oprávneného A. G. vedenom proti jej bratovi súdnym exekútorom JUDr. Miroslavom Šupom pod sp. zn. EX 1316/2009 uhradila dlžnú sumu povinného i trovy exekúcie, čím považovala vec za vybavenú, a pokiaľ previedla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam kúpnu zmluvou do výlučného vlastníctva Mgr. P. N., urobila tak až po tom, čo jej súdny exekútor uviedol, že považuje exekúciu za skončenú. Sestra dlžníka v ďalšom podaní doručenom okresnému súdu 22. novembra 2012 uviedla, že „*uhradením požadovanej sumy 14 500 € uznala nárok polovice z dedičstva a splatením dlhu navrhuje žalobu sťažovateľa zamietnuť*“. Dodala, že 14. apríla 2011 jej bolo súdnym exekútorom JUDr. Miroslavom Šupom vo veci sp. zn. EX 1316/2009 vydané potvrdenie, že na základe uhradenia dlžnej sumy A. G. a uhradenia trov exekúcie považuje súdny exekútor exekúciu za ukončenú. Uviedla, že darovacou zmluvou sa neobohatila.

Sťažovateľ podaním doručeným okresnému súdu 20. februára 2013 vo veci sp. zn. 2 K 2/2012 navrhol konkurz v zmysle § 102 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii zrušiť a uplatnil si odmenu správcu konkurznej podstaty. Návrh na zrušenie konkurzu sťažovateľ odôvodnil tým, že po postúpení pohľadávky jedného z troch veriteľov (veriteľa Ing. D. L. ako postupcu v prospech veriteľa Mgr. R. V. ako postupníka) potvrdenom uznesením okresného súdu sp. zn. 2 K 2/2012 z 19. decembra 2012 a následnom späťvzati prihlášok do konkurzu veriteľom Ing. D. L. a sestrou úpadcu zaniklo všetkým prihláseným veriteľom postavenie účastníkov konania [§ 27 ods. 1 písm. a) a f) zákona o konkurze a reštrukturalizácii], v konkurznom konaní teda po 1. februári 2013 nezostal prihlásený žiadny veriteľ, v dôsledku čoho nie je splnený jeden z predpokladov na konkurz (pluralita veriteľov), a tým je daný dôvod na zrušenie konkurzu a zbavenie sťažovateľa funkcie správcu. Sťažovateľ zároveň požiadal o priznanie odmeny za uplatnenie odporovacieho práva podľa § 21 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z.

o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „vyhláška č. 665/2005 Z. z.“), vo výške 3 625 €. Návrh na priznanie tejto odmeny odôvodnil sťažovateľ tým, že 2. augusta 2012 podal proti sestre úpadcu žalobu o určenie neúčinnosti právneho úkonu a zaplatenie peňažnej náhrady 14 500 €, ktorú žalovaná na konkurzný účet úpadcu 6. septembra 2012 zaplatila, čo deklarovala aj v podaní z 11. septembra 2012 okresnému súdu, pričom žiadala žalobu z tohto dôvodu zamietnuť. Uplatnená odmena 3 625 € zodpovedá v zmysle § 21 ods. 1 vyhlášky č. 665/2005 Z. z. odmene 25 % zo získaného výťažku (14 500 €).

Okresný súd uznesením č. k. 2 K 2/2012-194 zo 14. mája 2013 konkurz na majetok úpadcu podľa § 102 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii zrušil z dôvodu, že nie sú splnené predpoklady pre konkurz, avšak sťažovateľovi odmenu z výťažku nepriznal. V odôvodnení najprv uviedol, že o zrušení konkurzu bolo rozhodnuté po konaní prvej schôdze veriteľov a o paušálnej odmene sťažovateľa za výkon funkcie do prvej schôdze veriteľov už bolo rozhodnuté uznesením okresného súdu č. k. 2 K 2/2012-146 zo 17. októbra 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 25. októbra 2012 a ktorým bola sťažovateľovi priznaná odmena 663,88 €. Odmenu z výťažku podľa § 21 ods. 1 vyhlášky č. 665/2005 Z. z. sťažovateľovi nepriznal s odôvodnením, že nahliadnutím do spisu okresného súdu sp. zn. 6 Cbi 16/2012 zistil, že v tejto veci nebolo dosiaľ rozhodnuté – keďže nedošlo k určeniu neúčinnosti právneho úkonu súdom, nevznikol ani nárok podliehajúci konkurzu, a teda nemohlo dôjsť ani k prijatiu z neho vyplývajúceho peňažného plnenia (výťažku), od ktorého by bolo možné odvodzovať odmenu správcu v zmysle § 21 ods. 1 vyhlášky č. 665/2005 Z. z. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd ďalej uviedol aj to, že majetok nadobudnutý odporovaným úkonom možno zapísať do súpisu majetku s poukazom na § 80 ods. 1 a § 67 ods. 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii až po tom, čo povinná osoba odporovacie právo písomne uzná alebo neúčinnosť úkonu určí súd, a keďže k tomu nedošlo, sumu 14 500 € je potrebné považovať za uhradenú bez právneho dôvodu. Navyše správca túto uhradenú sumu do súpisu majetku podstát nezapísal, a preto nie je ani určená na uspokojenie veriteľov, nejde teda o výťažok získaný postupom podľa § 21 ods. 1 vyhlášky č. 665/2005 Z. z. a z tohto dôvodu sťažovateľovi nebolo možné priznať ani odmenu určenú 25 % z výťažku (keďže nedošlo ani k speňaženiu iných položiek

zapísaných správcom do súpisu majetku, nepatrí správcovi odmena z výtťažku podľa § 13 – § 22 vyhlášky č. 665/2005 Z. z.).

Sťažovateľ podal 4. júna 2013 proti výroku tohto uznesenia, ktorým mu nebola priznaná odmena správcu za uplatnenie odporovacieho práva, odvolanie, ktorým žiadal uznesenie okresného súdu v napadnutej časti zmeniť tak, že mu bude odmena priznaná. Poukázal na to, že nárok na odmenu mu vznikol uplatnením odporovacieho práva na súde žalobou proti sestre úpadcu, ktorá nielen že zaplatila na konkurzný účet úpadcu sumu 14 500 €, ale túto skutočnosť aj deklarovala v dvoch podaniach okresnému súdu vo veci sp. zn. 6 Cbi 16/2012, pričom z dôvodu zaplataenia tejto sumy navrhovala žalobu zamietnuť, teda nepriamo písomne týmito podaniami uznala nárok, čím došlo k splneniu podmienky na úspešné odporovanie právnomu úkonu (v zmysle § 62 ods. 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Zákon o konkurze a reštrukturalizácii bližšie nešpecifikuje, akým spôsobom má povinná osoba uznať neúčinnosť právnych úkonov, iba ustanovuje, že sa tak má stať písomne; podaniami žalovanej adresovanými okresnému súdu vo veci sp. zn. 6 Cbi 16/2012 k takémuto uznaniu došlo, niet pochybností ani o tom, z akého titulu žalovaná zaplatila sumu 14 500 € na účet úpadcu. Okresný súd sa obsahom oboch podaní žalovanej nezaoberal vôbec a neprihliadol na nich. Z ustanovenia § 21 ods. 1 vyhlášky č. 665/2005 Z. z. nevyplýva, že by nárok správcu na odmenu bol podmienený rozhodnutím súdu o odporovacej žalobe, je podmienený iba podaním odporovacej žaloby (právo sa uplatňuje na súde podaním žaloby). Nárok správcu na vyplatenie odmeny vzniká už uplatnením odporovacieho práva (podaním žaloby). Ustanovenia § 21 ods. 1 vyhlášky č. 665/2005 Z. z. nepodmieňuje vyplatenie odmeny správcovi ani zaradením peňažného plnenia prijatého z titulu odporovacieho právneho úkonu do súpisu majetku úpadcu. Navyše peňažná suma žalovanou bola poukázaná na bankový konkurzný účet úpadcu, ktorý je už sám osebe zaradený do súpisu majetku úpadcu (pod číslom súpisovej položky 3); ak by bola zaradená do súpisu samostatne aj suma 14 500 €, išlo by o duplicitný zápis (do súpisu konkurznej podstaty by bolo potrebné zapísať ako samostatnú súpisovú položku napríklad nehnuteľnosť, ak by bola vydaná žalovanou, avšak nie sumu poukázanú na konkurzný účet úpadcu).

O podanom odvolaní krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 3 CoKR 6/2013 z 26. júla 2013 tak, že uznesenie okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na ochranu pred nútenými prácami a nútenými službami podľa čl. 18 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 2 K 2/2012-194 zo 14. mája 2013 a uznesením krajského súdu sp. zn. 3 CoKR 6/2013 z 26. júla 2013, uviedol, že sa nestotožňuje s právnym posúdením veci okresným súdom a krajským súdom z dôvodov, ktoré uviedol už v podanom odvolaní. Obe rozhodnutia považuje za nezákonné, protiústavné a arbitrárne, pretože sú založené na svojoľnom výklade zákona o konkurze a reštrukturalizácii a § 21 ods. 1 vyhlášky č. 665/2005 Z. z., ktorý popiera ich účel a zmysel. Poukázal najmä na to, že nárok na odmenu mu vznikol už uplatnením odporovacieho práva (podaním žaloby proti sestre úpadcu) a patrí mu za prijatie peňažného plnenia od sestry úpadcu. Krajský súd sa odvolaním sťažovateľa zaoberal len formálne, nevysporiadal sa s jednotlivými argumentmi v ňom obsiahnutými a svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo nezdôvodnil, čím došlo k porušeniu sťažovateľovho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K porušeniu sťažovateľovho základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy došlo tým, že sťažovateľ legitímne očakával priznanie odmeny za podanie odporovacej žaloby a získanie plnenia na účet konkurznej podstaty v súlade so zákonom, avšak okresný súd ani krajský súd ochranu jeho právu neposkytli, a tým ho nároku na odmenu zbavili. Ani medzera v právnej úprave nemôže mať za následok porušenie základných práv účastníka konania. Tvrdené porušenie základného práva na ochranu pred nútenými prácami a nútenými službami podľa čl. 18 ods. 1 ústavy odôvodnil sťažovateľ tým, že ak by výklad dotknutých ustanovení okresným súdom a krajským súdom obstál, znamenalo by to, že povinnosť, ktorú sťažovateľovi uložil zákon (uplatniť odporovacie právo, ak sú na to splnené zákonné podmienky), ktorej splneniu venoval úsilie, prácu a čas (cca 20 hodín), bol nútený vykonať zadarmo. Výklad podmienok vzniku nároku na odmenu

správca za uplatnenie odporovacieho práva, tak ako vyplýva z rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu vo veci sťažovateľa, by znamenal, že správca konkurznej podstaty by nemal žiadnu motiváciu uplatňovať odporovacie práva, keďže jeho nárok na odmenu by bol značne neistý, čo smeruje proti samotným princípom konkurzného konania. Pritom aj činnosť správca spadá pod ochranu pred nútenými prácami a štát ani správcovi nemôže ukladať povinnosti vykonávať činnosť zadarmo. Činnosť správca konkurznej podstaty v súlade so zákonom, na základe ktorej mu nevznikne nárok na odmenu, resp. mu nie je súdom priznaná, aj keď má na ňu zo zákona nárok, má charakter nútenej práce, čo je v právnom štáte neakceptovateľné.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Ako vyplýva z obsahu i petitu sťažnosti, sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na ochranu pred nútenými prácami a nútenými službami podľa čl. 18 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 2 K 2/2012-194 zo 14. mája 2013 a uznesením krajského súdu sp. zn. 3 CoKR 6/2013 z 26. júla 2013.

Ústavný súd sa najprv zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti uzneseniu okresného súdu č. k. 2 K 2/2012-194 zo 14. mája 2013. V súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tejto časti sťažnosti sťažovateľa, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv týmto rozhodnutím okresného

súdu, pretože preskúmanie jeho postupu zveruje Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“) v tomto prípade odvolaciemu súdu. Odvolací súd vo veci o podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol uznesením sp. zn. 3 CoKR 6/2013 z 26. júla 2013. Krajský súd ako súd odvolací bol súdom, ktorému patrí právomoc posúdiť, či odvolanie sťažovateľa bolo dôvodné, a rozhodnúť o ňom.

Odlišná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá sa týka uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 CoKR 6/2013 z 26. júla 2013 – k tejto časti sťažnosti je právomoc ústavného súdu daná. Vo vzťahu k tomuto uzneseniu krajského súdu namietal sťažovateľ porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na ochranu pred nútenými prácami a nútenými službami podľa čl. 18 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd sa najprv zaoberal tvrdeniami sťažovateľa, podľa ktorých uznesením krajského súdu sp. zn. 3 CoKR 6/2013 z 26. júla 2013 bolo porušené základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstatou sťažnosti na porušenie označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu sp. zn. 3 CoKR 6/2013 z 26. júla 2013 je jednak tvrdenie sťažovateľa o tom, že rozhodnutie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené, a jednak nesúhlas sťažovateľa

so spôsobom aplikácie dotknutých ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii a § 21 ods. 1 vyhlášky č. 665/2005 Z. z., ktorý popiera ich účel a zmysel.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Krajský súd uznesenie sp. zn. 3 CoKR 6/2013 z 26. júla 2013 odôvodnil takto:

„Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie správcu nie je dôvodné.

Z predloženého spisu mal odvolací súd zistené, že súd prvého stupňa zrušil konkurz na majetok úpadcu Ing. I. V., vyhlásený uznesením zo dňa 16. 03. 2012, a to z dôvodu, že

pôvodne v konkurznom konaní si prihlásili svoje pohľadávky traja veritelia: MUDr. E. K. pohľadávku v sume 18.696,54 Eur a pohľadávku v sume 4.593,51 Eur, ďalej Mgr. R. V. a M. L., pričom Mgr. M. L. postúpil pohľadávku na Mgr. R. V. Dňa 17. 01. 2013 úpadca doručil návrh na zrušenie konkurzu z dôvodu, že veriteľka MUDr. E. K. mu odpustila dlh v plnom rozsahu, s veriteľom Mgr. R. V. uzatvoril taktiež dohodu o odpustení dlhu. Dňa 20. 02. 2013 na základe doručeného návrhu správca na zrušenie konkurzu v zmysle § 102 ods. 2 ZKR, nakoľko veritelia vzali svoje prihlášky späť, súd prvého stupňa vyhlásený konkurz zrušil z dôvodu, že nie sú predpoklady pre jeho ďalšie vedenie. Odvolaciemu súdu z predloženého spisu je známe, že správca konkurznej podstaty dňa 02. 08. 2012 podal žalobu o určenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenú pod sp. zn. 6 Cbi/16/2012, kde žalovanou bola označená MUDr. E. K. a správca sa domáhal označenou žalobou určenia neúčinnosti darovacej zmluvy zo dňa 07. 05. 2009 a jej dodatku č. 1/2009, ktorá bola uzatvorená medzi Ing. I. V. – úpadcom a MUDr. E. K., nakoľko správca zistil, že Ing. I. V., ako spoluvlastník 1/2 podielu na nehnuteľnosti zapísanej na LV... a LV... Správou katastra..., uzatvoril označenú darovaciu zmluvu dňa 07. 05. 2009. V ďalšom výroku podanej žaloby o určenie neúčinnosti darovacej zmluvy žiadal zaplatiť sumu 14.500 Eur do konkurznej podstaty úpadcu Ing. I. V. Z predloženého výpisu VÚB, a. s. zo dňa 06. 09. 2012 je zrejmé, že MUDr. E. K., s označením platby dlh, zaplatila sumu 14.500 Eur. V písomných podaniach, na ktorých sa odvolával správca zo dňa 11. 09. 2012 a 20. 11. 2012, pôvodne veriteľka MUDr. E. K. uviedla, že zaplatila sumu 14.500 Eur na označený účet, pričom sa jednalo o dlžnú sumu povinného Ing. I. V. vo veci exekučného konania vedeného JUDr. Miroslavom Šupom, súdnym exekútorom, Exekútorský úrad Nitra. Na nehnuteľnosť – byt v..., zapísaný na LV... a LV... Správou katastra... – žiadne ťarchy vyznačené neboli, predmetnú sumu uhradila za povinného Ing. I. V. V predmetných podaniach poukazovala na úhradu dlžnej sumy ohľadne vysporiadania a uznania nároku na polovicu dedičstva z dôvodov ukončenia exekúcie v prospech A. G., čím jej bolo vydané potvrdenie o ukončení exekúcie voči Ing. I. V.

Podľa § 21 ods. 1 vyhlášky č. 665/2005 Z. z., ak nárok podliehajúci konkurzu vznikol uplatnením odporovacieho práva u povinnej osoby správcom alebo na súde žalobou podanou správcom, za prijatie peňažného plnenia z nároku alebo z odplatného prevodu majetku z nároku, ktorý vznikol uplatnením odporovacieho práva, patrí správcovi odmena

25 % z takto získaného výťažku. Z tejto časti výťažku sa odmena správcu už iným spôsobom neurčuje, ani nezvyšuje. Je nesporné, že správca podal žalobu o určenie neúčinnosti právneho úkonu podľa § 57 a nasl. ZKR, ktoré konanie skončené nebolo, z čoho vyplýva, že nie je zrejmé, že sa jedná o uplatnenie práva v incidenčnom konaní, avšak toto konanie ukončené nebolo a nie je zrejmé, či nárok úspešne uplatnené právo podliehajúce konkurzu by vznikol týmto postupom (na súde žalobou podanou správcom). Z označených podaní zo dňa 11. 09. 2012 a 20. 11. 2012 nie je možné prijať jednoznačný záver, že sa jedná o uznanie záväzku v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cbi/16/2012 a že k zaplateniu sumy 14.500 Eur prišlo z dôvodu uznania v konaní 6 Cbi/16/2012. Je nesporné, že k určeniu neúčinnosti právneho úkonu neprišlo z predložených listinných dokladov nie je zrejmé, čoho sa platba 14.500 Eur jednoznačne týka, a preto odvolací súd vydané uznesenie ako vecne správne potvrdil.

Vzhľadom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v plnom rozsahu, a preto ho v súlade s § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil ako vecne správne.“

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako právne vec posúdil. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ

rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah, zaoberal sa ústavný súd posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk a dospel k záveru, že krajský súd na argumentáciu sťažovateľa v jeho odvolaní reagoval primeraným spôsobom, vysporiadal sa s okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a do odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k svojmu rozhodnutiu. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu je zrejmé, že dôvodom, pre ktorý nebolo možné vyhovieť žalobe sťažovateľa, bolo to, že sťažovateľ nespĺnil podmienky na priznanie odmeny za podanie odporovacej žaloby, pričom krajský súd (aj s odkazom na preskúmané uznesenie okresného súdu) tieto definoval a označil tie, ktoré splnené neboli.

Sťažovateľ však tvrdil aj to, že krajský súd uznesením sp. zn. 3 CoKR 6/2013 z 26. júla 2013 porušil jeho základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces aj tým, že jeho rozhodnutie je založené na takej aplikácii dotknutých ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii a § 21 ods. 1 vyhlášky č. 665/2005 Z. z., ktorý popiera ich účel a zmysel.

Podľa § 21 ods. 1 vyhlášky č. 665/2005 Z. z. ak nárok podliehajúci konkurzu vznikol uplatnením odporovacieho práva u povinnej osoby správcom alebo na súde žalobou podanou správcom, za prijatie peňažného plnenia z nároku alebo z odplatného prevodu majetku z nároku, ktorý vznikol uplatnením odporovacieho práva, patrí správcovi odmena 25 % z takto získaného výťažku. Z tejto časti výťažku sa odmena správcu už iným spôsobom neurčuje ani nezvyšuje.

Podľa § 23 ods. 2 vyhlášky č. 655/2005 Z. z. ak bol konkurz zrušený pre nedostatok majetku (§ 102 ods. 1 zákona) po konaní prvej schôdze veriteľov, správcovi patrí paušálna odmena podľa § 12 a odmena z výťažku podľa § 13 až 22; iná odmena správcovi nepatrí.

Podľa § 12 ods. 1 vyhlášky č. 655/2005 Z. z. za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov vo veci vyhlásenia konkurzu na majetok fyzickej osoby – nepodnikateľa patrí správcovi paušálna odmena 663,88 €.

Podľa § 62 ods. 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii právo odporovať právnomu úkonu môže správca alebo veriteľ uplatniť priamo u povinnej osoby alebo žalobou na súde; rozhodnutie súdu o určení neúčinnosti právneho úkonu je účinné voči všetkým účastníkom konkurzného konania. Nároky z neúčinného právneho úkonu môže v prospech podstaty uplatniť správca alebo veriteľ, ktorý odporoval právnomu úkonu.

Podľa § 63 ods. 1 prvej vety zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak ide o neúčinný právny úkon týkajúci sa veci, práva alebo inej majetkovej hodnoty prevedenej z majetku dlžníka, sú tí, voči ktorým sa právo odporovať právnomu úkonu uplatnilo, povinní spoločne a nerozdielne poskytnúť do dotknutej podstaty peňažnú náhradu za túto vec, právo alebo inú majetkovú hodnotu; ak sa však u niektorého z nich táto vec, právo alebo iná majetková hodnota nachádza, možno sa od nich namiesto peňažnej náhrady domáhať vydania tejto veci, práva alebo inej majetkovej hodnoty.

Podľa § 80 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii do súpisu sa zapisuje aj majetok tretích osôb nadobudnutý na základe neúčinných právnych úkonov, ako aj nároky z nich vyplývajúce. Ak tretia osoba neúčinnosť právneho úkonu písomne neuzná, správca môže majetok tretej osoby nadobudnutý na základe neúčinného právneho úkonu alebo nároky z neho vyplývajúce zapísať do súpisu, až keď neúčinnosť právneho úkonu určí súd; vylučovacia žaloba v tom prípade nie je prípustná.

Podľa § 80 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii do súpisu sa zapisuje aj majetok tretích osôb nadobudnutý na základe neplatných právnych úkonov. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu vydania majetku nadobudnutého na základe neplatného právneho úkonu do podstaty možno v konkurze uplatniť ako pohľadávku proti dotknutej podstate, avšak len v rozsahu, v akom by bol tento nárok uspokojený, ak by sa uplatnil prihláškou; to neplatí, ak sa tento nárok uplatnil prihláškou.

Ako vyplýva z právnej úpravy odmeny správcu vo vyhláške č. 655/2005 Z. z., jej režim sa odlišuje podľa toho, či ide o odmenu za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov alebo po nej. Odmena správcu za výkon funkcie do prvej schôdze veriteľov je upravená ako odmena paušálna v § 12 (resp. v osobitnom prípade podľa § 23 ods. 1) vyhlášky č. 655/2005 Z. z., odmena správcu za výkon funkcie po konaní prvej schôdze veriteľov ako odmena z výťažku (§ 13 – § 22 vyhlášky č. 655/2005 Z. z.) s výnimkou prípadu, ak bol konkurz zrušený pre nedostatok majetku podľa § 102 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

Odmena podľa § 21 ods. 1 vyhlášky č. 655/2005 Z. z. patrí správcovi (okrem splnenia iných podmienok) iba v prípade, ak peňažné prostriedky získané od tretej osoby na základe uplatnenia odporovacieho práva neúčinného právneho úkonu možno považovať za výťažok. Táto podmienka môže byť splnená iba v prípade, ak peňažné prostriedky získané od tretej osoby na základe neúčinného právneho úkonu sú zapísané do súpisu (pripisujú sa k súpisovým zložkám majetku, s ktorými súvisia a ak nesúvisia so žiadnou, zapisujú sa samostatne), pričom tak možno urobiť iba v prípade, ak tretia osoba neúčinnosť právneho úkonu písomne uzná a ak neúčinnosť právneho úkonu neuzná, až keď neúčinnosť právneho úkonu určí súd. To je dôsledkom potreby aplikovať právnu úpravu aj v jej vzájomných vnútorných súvislostiach (nie iba izolovane vykladať § 21 ods. 1 vyhlášky č. 655/2005 Z. z.). Pri výklade ustanovenia § 21 ods. 1 vyhlášky č. 655/2005 Z. z. v systéme celej právnej úpravy konkurzného konania potom nie je možné dospieť ani k záveru o tom, že nárok správcu na odmenu vzniká bez ďalšieho už uplatnením odporovacieho práva.

Sťažovateľovi v tomto prípade bola priznaná odmena za výkon funkcie správcu do konania prvej schôdze veriteľov, a to uznesením okresného súdu č. k. 2 K 2/2012-146 zo 17. októbra 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 25. októbra 2012, vo výške 663,88 € (podľa § 12 ods. 1 vyhlášky č. 655/2005 Z. z.). Vo veci sťažovateľa nešlo o prípad zrušenia konkurzu pre nedostatok majetku podľa § 102 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (konkurz bol zrušený pre zánik podmienok konkurzného konania, pokiaľ ide o pluralitu veriteľov podľa § 102 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), v každom prípade však sťažovateľovi okrem paušálnej odmeny podľa § 12 ods. 1 vyhlášky č. 655/2005 Z. z. za výkon funkcie správcu do konania prvej schôdze veriteľov mohla patriť za výkon funkcie po konaní prvej schôdze veriteľov iba odmena z výťažku. Sťažovateľ požiadal okresný súd o priznanie odmeny za uplatnenie odporovacieho práva (systematicky zaradenú v časti vyhlášky č. 655/2005 Z. z. upravujúcej odmenu z výťažku).

Ako vyplýva z už uvedeného, priznať sťažovateľovi odmenu podľa § 21 ods. 1 vyhlášky č. 655/2005 Z. z. by bolo možné iba v prípade, ak by nielen uplatnil odporovacie právo (podaním žaloby proti sestre úpadcu), suma 14 500 € bola pripísaná na bankový účet konkurznej podstaty na základe jej úhrady sestrou úpadcu, ale zároveň by bola súčasťou súpisu (pripísaná k súpisovej zložke majetku, s ktorými súvisí alebo ak nesúvisí so žiadnou, zapísaná samostatne) po tom, čo sestra úpadcu neúčinnosť právneho úkonu písomne uznala, a ak sa tak nestalo, až keď neúčinnosť právneho úkonu určil súd. Plnenie sestry úpadcu na účet konkurznej podstaty bez splnenia niektorej z týchto podmienok neumožňuje, aby sa toto plnenie stalo súčasťou konkurznej podstaty a mohla z neho byť určená odmena správcu podľa § 21 ods. 1 vyhlášky č. 655/2005 Z. z. ako z výťažku. Ako je zrejmé, vo veci sťažovateľa neúčinnosť právneho úkonu súdom určená nebola. Splnená nebola ani podmienka písomného uznania neúčinnosti právneho úkonu sestrou úpadcu voči sťažovateľovi (ako jednostranný právny úkon), pretože jej podania (z 11. septembra 2012 a 22. novembra 2012) adresované okresnému súdu vo veci sp. zn. 6 Cbi 16/2012 za takéto uznanie považovať nemožno, a to nielen preto, že neboli adresované sťažovateľovi, ale najmä s ohľadom na ich obsah, ktorý nebol v dostatočnej miere určitý (ako to vyplýva z popisu ich obsahu uvedeného v bode I tohto uznesenia).

Pokiaľ preto krajský súd uznesením sp. zn. 3 CoKR 6/2013 z 26. júla 2013 odvolaniu sťažovateľa nevyhovel, posúdil vec sťažovateľa spôsobom, ktorý zodpovedá ústavne konformnému výkladu citovaných zákonných ustanovení. V tejto situácii považuje ústavný súd za vylúčené, aby týmto rozhodnutím mohlo dôjsť k zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu alebo spravodlivý proces. Z tohto dôvodu sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ ďalej namietal, že uznesením krajského súdu sp. zn. 3 CoKR 6/2013 z 26. júla 2013 došlo k porušeniu jeho základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na ochranu pred nútenými prácami a nútenými službami podľa čl. 18 ods. 1 ústavy. Dôvodil tým, že mu vznikla uplatnením odporovacieho práva podaním žaloby okresnému súdu legitímna nádej na nadobudnutie odmeny podľa § 21 ods. 1 vyhlášky č. 655/2005 Z. z., ktorá požíva ochranu vlastníckeho práva, avšak krajský súd ho tohto jeho vlastníctva zbavil, keď mu nárok na odmenu nepriznal. Pokiaľ ide o porušenie základného práva podľa čl. 18 ods. 1 ústavy, sťažovateľ poukazoval na to, že postup súdov spôsobil, že povinnosť, ktorú sťažovateľovi uložil zákon (uplatniť odporovacie právo, ak sú na to splnené zákonné podmienky), ktorej splneniu venoval úsilie, bol nútený vykonať zadarmo.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 18 ods. 1 ústavy nikoho nemožno poslať na nútené práce alebo nútené služby.

Ako vyplýva z rozhodovacej praxe ústavného súdu, ústavný súd sa stotožňuje pri posudzovaní zásahov do základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy s princípmi vyslovenými Európskym súdom pre ľudské práva vo vzťahu k právu na majetok garantovanému čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) vrátane toho, že za majetok sa

považuje nielen existujúci majetok vo vlastníctve fyzickej alebo právnickej osoby, teda veci alebo iné aktíva, ktorých vlastníkom je táto osoba, ale i majetok, nadobudnutie vlastníctva ku ktorému môže fyzická alebo právnická osoba legitímne očakávať.

Ako je zrejmé z tvrdení sťažovateľa, podľa jeho názoru mu svedčila legitímna nádej na nadobudnutie odmeny správcu za uplatnenie odporovacieho práva. Toto tvrdenie sťažovateľa by mohlo byť správne iba v prípade, ak by splnil všetky zákonom ustanovené podmienky na priznanie tohto nároku.

Ako už však bolo uvedené vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd je toho názoru, že pri rozhodovaní všeobecných súdov boli príslušné zákonné ustanovenia aplikované ústavne konformným spôsobom, pokiaľ tieto dospeli k záveru, podľa ktorého sťažovateľovi nárok na odmenu podľa § 21 ods. 1 vyhlášky č. 655/2005 Z. z. nevznikol. Z uvedených dôvodov sťažovateľovi nepatrila podľa názoru ústavného súdu ani legitímna nádej na nadobudnutie tohto majetku, a preto je vylúčené, aby rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Za situácie, keď sťažovateľ nemal majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. čl. 1 dodatkového protokolu, je už bez významu uvažovať o tom, či bol majetku zbavený, resp. či k zbaveniu majetku došlo za splnenia podmienok ustanovených v čl. 20 ústavy, resp. čl. 1 dodatkového protokolu.

Vo vzťahu k tvrdenému porušeniu základného práva sťažovateľa na ochranu pred nútenými prácami a nútenými službami podľa čl. 18 ods. 1 ústavy dospel obdobne ústavný súd k záveru, podľa ktorého v prípade sťažovateľa nešlo o nútenú službu, hoci činnosť správcu vo svojej veci, pokiaľ ide o uplatnenie odporovacieho práva, vykonával síce v konečnom dôsledku bez priznania odmeny konkurzným súdom, avšak, ako už bolo uvedené, nestalo sa tak v dôsledku ústavne nekonformného postupu krajského súdu, ale z dôvodov, že v čase rozhodovania o jeho žiadosti o priznanie odmeny nesplnil podmienky na jej priznanie.

Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tej časti, ktorá smerovala proti porušeniu jeho základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na ochranu pred nútenými prácami a nútenými službami podľa čl. 18 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 3 CoKR 6/2013 z 26. júla 2013, a to z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, pretože považuje za vylúčené, aby týmto rozhodnutím mohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2014